

SAVON GARDEN, MULINO, ORE.

Haloo Selma-täti!
Nyt pyydän tilaa Toverittaren lasten osastossa. Täältä ei ole näkynyt yhtään kirjettä Toverittareessa, vaikka olen aina katsonut sen läpi. Olen kymmenen vuoden vanha ja osaan vähän lukea suomenkieltä ja myöskin kirjoittaa. Suomenkieltä o-pin lukemaan Eckvillen s. s. osaston talolla. Kiitän siitä opettajia, jotka olivat niin hyviä ja opettivat minua lukemaan. Se oli hyvä lahja minulle. Ja äitini on minua opettanut kirjottamaan suomenkieltä.

Täällä alkaa kansakoulu taas syyskuun 18 p., ja minulle tulee opettajaksi sama opettaja kuin meillä oli viime talvena.

Kyllä tämä on ikävä perukka kun täällä ei ole mitään yhteispyrintöjä. On niin ikävä toisinaan ja näkyy äitini ikävöivän eikä se ole ihme-kään, sillä äiti on ottanut osaa osaston toimintaan ja aina on käyty haallilla ja nyt ei ole minin mennä.

Oli hauska kun näin Maemi Vuoren kirjotuksen Toverittareessa ja näin, että Sylvi on parantunut. Oli miten hyvälle se tuntui ja äitini oli kovin iloinen kun hän luki, että Sylvi on jo tuotu sairaalasta kotiin.

Oi Maemi, jospa olisit täällä niin kulkisimme yhdessä koulua ja söisimme yhdessä omenia.

Minulla on velti Eino 8 vuoden vanha ja sisko Lilla Violet. Oi, hän on niin kiltti tyttö. Minä pidän paljon hänestä, sillä hän on todella kuin kukka ja kukan hänellä on nimikin.

Nyt lopetan, mutta kirjotan toista lisää, jos Selma-täti sen suvaitsee. Siis tervehdän kaikilla Toverittaren lukijoita ja erittäinkin Maemi ja Sylvi Wuorta ja myös Selma-tätiä.

VIENO PESOLA.

WOODLAND, WASH.

Piirränpä taas vähän Toverittareen, koska se näyttää rupeavan satamaan.

Nyt ensin tervehdys kaikille Toverittaren lukijoille ja Selma-tädille. Kesä se on pian mennyt ja talvi tulossa. No mitäpä siinä on, antaa-pas talven tulla, kun vain helnät piisaisivat kesään saakka.

Pyhäkoulu täällä lopetettiin syyskuun kolmas päivä. Englanninkieliset koulut täällä alkoivat tämän kuun alussa ja lapset oppivat englanninkieltä koko lailla.

Jaa, ne meidän juhlat pidettiin tämän kuun neljäs päivä (Työnpäivänä), mutta elpä väkeä tullutkaan niinkuin minä luulin, mutta ohjelmaa kokoontui silti melko paljon. Enin osa oli lapsilta. Mikähän oli syynä, luulivatkohan, että rupeaa satamaan siksi päiväksi ja niin kuin se vähän näyttikin aamupäivällä.

Takaisin kontrille Buttesta, Mont., on saapunut Mrs. Wm. Long lapsineen. No tuleehan niitä takaisin, jos niitä aina vähän päästä lähtee. Toivoisin että tulisivat kaikki takaisin, jotka täältä ovat menneet, niin olisi joukkomme taas koko suuri.

Täältä kontrilta on taas lähtenyt "mainikontreille" rahoja "paillamaan" seuraavat: Emil Mäki, Nick Orrenmaa, Oscar Torppa, C. K. Johnson, Jacob Basso ja Otto Saastamoinen—ja alkovia on vielä useita. Kalle Partanen on myös saapunut takaisin kalastusreissulta Astoriasta.

Isaac Tuisku on maalannut asuntonsa ja komeaksi "viksasikin", ja onpa vielä tehnyt yhden verannankin siihen.

J. Wilson loukkasi jalkansa joku aika sitten uimareissulla koko pahasti, mutta on pikaisesta parantumisesta toivoa.

No ehkä lopetan tälle kertaa, toista lisää.

Toveruudella. KALLE KOSKI.

KÖYHÄN PIKKU SSKO.

(Alku 7:llä sivulla)

hän on rikas mies... siksi että hän on siivo mies... etkö tiedä mitä on säädyllisyys... minä katson inhoatko sinä häntä!"

Hän yritti iskeä nyrkillään Veronaa kasvoihin, jonka Verona kuitenkin sai vältetyksi pikaisella liikkeellä. Sitten seurasi sarja pyöriviä liikkeitä ympäri huonetta, kunnes Mrs. Oblinskyn täytyi pysähtyä hengittääkseen. Ankaruuden yskän puuska esti pitemmän kiistelystä, ja Verona vaipui väsyneenä tuolille, soveliaan lähelle ulko-ovea.

Äidin sydän oli särkynyt. Kaikki hänen unelmansa, kaikki ihanat ilmalinnansa olivat tyhjän rauenneet; se tuntui rusentavan hänen ruumiinsa ja sielunsa.

Hän oli murtunut, vaan ei kivistunut. Yskän puuskausten välissä hän jatkoi tyttärensä solvaamista. Verona, vielä heikkona sairaudestaan, pelosta ja hämmästyksestä uupunena, ei puhunut mitään, josta äidin suuttumus yhä yltyi. Hän ei enään yrittänyt lyömään tyttärtään, mutta Verona oli kovasti pelästynyt. Hän ei ollut koskaan nähnyt äitiään sellaisenaan. Hän oli manosti nähnyt äitinsä huonolla tuulella ja tiesi hänen teräväkieliseksi, mutta ei koskaan hän ollut nähnyt äitiään sellaisen vihan vallassa kuin nyt. Kasvonsa olivat kamalan näköiset, ryppyiset, kovet ja keltaiset. Yskiminen nosti tumman hehkun hänen poskilleen ja musta tukkansa hajallaan teki hänet kauhean näköiseksi, jota Verona vastenmielisyydellä muisti jälestäpäin. Yhtä kaikki Veronalle ei johtunut mieleen kertoa syytä hänen ja Ike Hammersteinin väleihin. Hän arveli, että se on kylliksi selvitetty, että hän inhoaa Ikea ja että he ovat riidelleet. Hänestä oli vastenmielistä tulla yhdistetyksi, edes äitinsä ajatuksissa, häväistykseen, jota Ike Hammerstein oli hänelle osoittanut. Hän tunsi, että häntä itseään jollain tavalla syytettäisi siitä. Hän itse tiesi viatontuutensa; mutta naisellinen vaistonsa sanoi hänelle että maail-

ma syyttäisi häntä ja että maailma ei koskaan unhoita. Hän oli kuullut "langenneista" tytöistä. Hän tiesi mikä hirveä häpeä heitä seurasi. Ihmiset puhuivat heistä kuiskimalla, ja halveksivasti osoittivat heitä sormellaan. Kukaan ei koskaan viitanutkaan, että he voivat ehkä olla syyttömiä, ja sentähden he ovat enempi sääliä. Mutta maailma ei siitä välitä. Maailma oli aina heitä vastaan. Ja hän itsekin oli heitä tuominnut, niin vähän kun hän heistä tiesi—mutta nyt hän ei enään heitä tuominnut. Hän ei koskaan enään voisi tuomita sellaista tyttöä, ennenkuin tiesi kaikki selvät todisteet mitkä hänen tuomitsisi. Mikä ankara maailma tämä on naisille. Katkera, suruinen maailma. Ei, hän ei koskaan kertoisi äidille.

Pitkän yskimisen jälkeen Mrs. Oblinsky vaipui ikäänkuin horrokseen. Leukansa painui rinoille ja silmänsä ummistuivat. Verona tunsu syvää sääliä häntä kohtaan. Äkkiä kuitenkin äiti havahtui ja silmänsä säihkyivät. Veronaa pelotti.

"Minä tiedän. Minä tiedän, miksi et sinä salli Ike Hammersteinin tulla tänne... tuo Anton, hän on tullut väliin... Nyt minä tiedän... Te olette kaksi pirua, sinä ja tuo Anton... Minä tahdon että menet tiehesi tästä huoneesta... ja minä sanon sinulle, että elä tule enään takaisin... Minä tiedän mikä sinun teki sairaaksi... minä tiedän että tuo Anton on ollut liaksi lähen-televä... minä tiedän—"

"Äiti!" Veronan silmät säihkyivät tulta myöskin. Hänen koko olemuksensa oli kuin tullessa ja Mrs. Oblinsky sen huomaten pidätti katkerat syytöksensä.

"Äiti, elköö avatko suutanne minulle enään. Minä teen niin kuin käskette. Minä menen pois. Antakaa minulle vain senverran aikaa että kokoon vaatteeni, ja minä menen enkä tule koskaan takaisin. Minä luulen, että olette tullut hulluksi—"

"Hulluksi? hulluksi? Sinä olet hullu. Sinulla oli tilaisuus päästä hyvin naimisiin, miehen kanssa, jolla on paljon rahaa, ja sinä sanot hänelle, että et huoli hänestä. Että otat Antonin—tuo kerjäläinen, Antonin."

Mutta Verona oli jo mennyt toiseen huoneeseen ja sulkenut oven jälkeensä. Kiireesti hän kokosi muutamia vaatteitaan ja sulloi niitä pieneen laukkuun. Uuden röijyn, josta hän oli niin ylpeä silloin illalla, kun oli Iken

kanssa, sen hän jätti koskematta. Hän inhosi nähdä sitä silmissään. Hän tuskin voi kestää äitinsä syytöksiä, eikä mitään sen kiihkoisemmin toivonut kuin päästä pois kuulemasta niitä. Hän vapisi heikkoudesta, mutta vihansa antoi hänelle voimaa ja pian oli hän valmis matkalle. Hän oli säästänyt hiukan rahaa itseään varten, jota kaikkiaan oli kolme dollaria ja kaksikymmentä senttiä. Ottaen sen mukaansa, pujahti hän ulos etuovesta, jättäen äitinsä, sanaakaan sanomatta hyvästiksi.

siinsa. (Jatk.)

LIIKEMIEHÄKASVATUSTA.

(Jatkoo kuudennelta sivulta.)

teko te että kauppias varastamatta pääsee pitkällekin. Kauppa-apulainen joka ei osaa varastaa, ei ole keivollinen ammattilainen. Ja kun minulla on se käsitys, niin miksi maksaa korkeita palkkoja? Jos maksan enemmänkin palkkaa, varastatte te siitä huolimatta. Lisäpalkka on siis mennyt taskustani aivan suotta.

— Nyt patruuna syyttää liian umpimähkään. Se on hoideltua ja sopimaton pila.

— Pilaako? Uskotteletteko minulle, kokeneelle, todellakin sellaista mahdottomuutta, ettei kauppa-apulainen varasta. Se on sulaa järjettömyyttä. Jos yleisö antaa pettää itseään, niin se on heidän asiansa ja jos taas voi varastaa kauppiaan huomaamatta, kuka sen kieltää? Omatuntoko? Turhaa löpötyä. Kyllä omatunto siinä leikkisä parkkiintuu. Välttämättä te todellakin olevanne varastamatta!

— Vältän, ja siinä pysyn.
— Sitten en, ikävä kyllä, tarvitse enää palvelustanne. Kauppias, joka ei yleisöä nylje, on mahdoton ja kauppa-apulainen, joka ei varasta, on hölmö. Hänestä ei koskaan tule kunnon kauppiasta eikä hän hyödytä isän täänäkään. Kas tässä palkkanne kouraanne.

Patruuna työnsi hämmästyneen kauppa-apulaisen kouraan palkkasetelit ja palvelustodistuksen. Hän oli todellakin erioitettu paikastaan, niin uskomattomalta kuin se tuntuikin.

— Täytyy niille hölmöille vähän antaa liikemieskasvatusta, mutisi patruuna itseksensä. — Muuten niistä ei tule mitään. Luulevat rehellistä naamaa näyttämällä johonkin pääsevän. Jos minäkin olisin alkoiani niin tehnyt, tuskin olisi pennin pyöreä takanani.

Anton Huotari.

— Kerätessänne tilauksia Toverille ja Toverittarelle voitte toimia paremmin kun pyydätte lähettämään paikakuntanne tilaajaluettelon, jota näette kenelle tulee lehti ja kenelle ei ja kenen tilaus on uudistettava, sillä tilausten uudistus on yhtä tärkeä kuin uusien tilauksien ottaminenkin.

HALUTAAAN 5,000 INNOKASTA ASIAMIESTÄ TOVERITARELLE!